

POSTANOWIENIE

Dnia 9 maja 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Rączka

w sprawie z odwołania P. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w Rzeszowie

o podleganie ubezpieczeniom społecznym,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 9 maja 2023 r.,

na skutek skargi kasacyjnej odwołującej się od wyroku Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie

z dnia 8 lutego 2022 r., sygn. akt III AUa 761/20,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od odwołującej się na rzecz organu rentowego kwotę 240 (dwieście czterdzieści) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 8 lutego 2022 r., sygn. akt III AUa 761/20 Sąd Apelacyjny w Rzeszowie oddalił apelację odwołującej się P. K. od wyroku Sądu Okręgowego w Rzeszowie z 23 września 2020 r., sygn. akt IV U 1124/19, którym Sąd pierwszej instancji oddalił odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Rzeszowie z 17 kwietnia 2019 r., nr [...].

Decyzją z 17 kwietnia 2019 r., nr [...], powołując się na przepisy ustawy z 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Rzeszowie stwierdził, że P. K. jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą nie podlega obowiązkowym

ubezpieczeniom, tj. emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu oraz dobrowolnie ubezpieczeniu chorobowemu od 14 grudnia 2015 r. do 19 lutego 2016 r. i od 18 lutego 2017 r. do 6 sierpnia 2018 r.

P. K., reprezentowana przez pełnomocnika, złożyła odwołanie od decyzji ZUS wnosząc o jej zmianę przez stwierdzenie, że podlega ona obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym, wypadkowemu oraz dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu w okresach objętych decyzją, jako osoba prowadząca działalność gospodarczą oraz zasądzenie od ZUS kosztów zastępstwa procesowego.

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Rzeszowie wniósł o jej oddalenie wskazując na przepisy i przyczyny identyczne z podanymi w uzasadnieniu kwestionowanej decyzji oraz o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego.

Wyrokiem z 23 września 2020 r., sygn. akt IV U 1124/19 Sąd Okręgowy w Krośnie oddalił odwołanie oraz zasądził od wnioskodawczynie P. K. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Rzeszowie kwotę 180zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Apelację od wyroku Sądu Rejonowego wniosła odwołująca się, zarzucając mu naruszenie art. 233 § 1 k.p.c.; art. 327¹ § 1 pkt 1 k.p.c. oraz art. 3 ustawy z 6 marca 2018 r. Prawo przedsiębiorców.

Sąd Apelacyjny oddalił apelację jako niezasadną.

Sąd drugiej instancji wskazał, że Sąd pierwszej instancji nie naruszył przepisu art. 233 § 1 k.p.c. W ocenie Sądu Apelacyjnego, Sąd pierwszej instancji dokonał oceny zgodnie z zasadą swobodnej oceny dowodów określonej w treści art. 233 § 1 k.p.c. Na tej podstawie Sąd ten, w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważył materiał dowodowy jako całość, dokonując wyboru określonych środków dowodowych i ważąc ich moc oraz wiarygodność, odniósł je do pozostałego materiału dowodowego.

Zdaniem Sądu odwoławczego, Sąd Okręgowy zasadnie przyjął, że P. K. nie prowadziła rzeczywiście zawodowej działalności gospodarczej w celach zarobkowych oraz w sposób zorganizowany i ciągły w spornym okresie czasu. Wnioskodawczynie nie przedstawia wiarygodnych dowodów prowadzenia

działalności gospodarczej. W toku prowadzonego postępowania przed organem rentowym wnioskodawczynie przedłożyła jedynie faktury za 3 usługi sprzątnia na łączną kwotę 970.00 zł. tj. z d. 18 grudnia 2015 r. - 350.00 zł z d. 21 grudnia 2015 r. - 130,00 zł i z d. 23 grudnia 2015 r. - 500.00 zł. Także za okres formalnego powrotu do prowadzenia działalności gospodarczej, tj. 1 września 2017 r. - 10 września 2017 r. oraz 8 stycznia 2017 r. - 10 stycznia 2018 r. wnioskodawczynie nie przedłożyła żadnych dowodów potwierdzających fakt prowadzenia działalności gospodarczej. W toku postępowania toczącego się przed Sądem pierwszej instancji słuchany w charakterze świadka D. K. który miał potwierdzić zatrudnienie wnioskodawczynie w 2015 r. jako osoby sprzątającej najpierw na 1/8 etatu, a następnie na 1/2 etatu stwierdził, że nie przedłużył umowy, bo wnioskodawczynie „wykonała czynności i nie była już potrzebna”. Następnie po założeniu przez P. K. działalności gospodarczej umówili się ustnie na współpracę w zakresie sprzątnia Pizzerii T.. Świadek P. K. - mąż wnioskodawczynie zeznał, że wiedział, że oprócz pizzerii sprzątała u osoby prywatnej i w biurze szwagra, przy czym prowadzi działalność cały czas. Także kolejny świadek M. S. zeznał, że zdecydował się na zlecenie wykonania usługi posprzątnia biura wnioskodawczynie na początku grudnia, przy czym zlecenie to było ustne.

Wnioskodawczynie wystawiła za powyższą czynność fakturę na 350 zł. Dopiero w marcu 2019 r. wnioskodawczynie zaczęła sprzątać biuro 2 razy w miesiącu. A. F. nie korzystała z usług wnioskodawczynie, a jedynie przekazywała jej informacje dotyczące założenia działalności. Sąd pierwszej instancji w sposób wnikliwy dokonał analizy całokształtu materiału dowodowego wnioskowanego przez strony i słusznie przyjął, że świadczone jednostkowe usługi nie potwierdzają stałego charakteru prowadzonej działalności, a deklarowanie wysokiej podstawy wymiaru składek od momentu podjęcia działalności przez krótki okres czasu (od 29 grudnia ubezpieczona była niezdolna do pracy) przekładać się miało na uzyskiwanie wysokich świadczeń z zasiłku chorobowego i macierzyńskiego. Wniosek ten wynika wprost z oceny całokształtu ustalonych okoliczności sprawy, opartej na regułach logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego. Wnioskodawczynie nieracjonalnie rozpoczynając prowadzenie działalności gospodarczej, nie mając zamówień na swoje usługi, deklaruje wysoką podstawę

wymiaru składek (grudzień 2015 r. - 4.741,94 zł, od stycznia 2016 r. do sierpnia 2017 r. - 0.00 zł, od września 2017 r. - 852,60 zł, od października 2017 r. do grudnia 2017 r. - 0,00 zł, w styczniu 2018 r. - 258,00 zł, od lutego 2018 r. do lipca 2017 r. - 0.00 zł, w sierpniu 2018 r.- 2.150,00 zł, we wrześniu 2018 r. - 622,03 zł, w październiku 2018 r. - 86 zł, w listopadzie 2018 r. - 88,90 zł, w grudniu 2018 r.- 1.634,00 zł, w styczniu 2019 r. - 2.029,00 zł, w lutym 2019 r. – 2.348,50 zł, w marcu 2019 r. - 2.859,00 zł).

Sąd odwoławczy nie kwestionował faktu występowania problemów zdrowotnych wnioskodawczynie, jej męża i dziecka - co niewątpliwie doświadczyło ją życiowo - jednak okoliczności te nie mogą przemawiać, za przyjęciem, że działalność gospodarcza w spornym okresie czasu była prowadzona. Dokumentacja lekarska nie może być w kontekście pozostałych zaoferowanych w postępowaniu dowodów argumentem wskazującym na prowadzenie działalności gospodarczej. Podkreślenia wymaga fakt, że wnioskodawczynie zarejestrowała prowadzenie działalności gospodarczej od 14 grudnia 2015 r., a od 29 grudnia 2015 r. do 19 lutego 2016 r. przedłożyła zwolnienie lekarskie z tytułu niezdolności do pracy z tytułu choroby na okres ciąży, a od 20 lutego 2016 r. do 17 lutego 2017 r. przebywała na urlopie macierzyńskim. Następnie w okresie od 18 lutego 2017 r. do 31 sierpnia 2017 r. , do 11 września 2017 r. do 7 stycznia 2018 r., od 11 stycznia 2018 r. do 6 sierpnia 2018 r. przedkładała kolejne zwolnienia z tytułu choroby i opieki. Trudno racjonalnie i zgodnie z doświadczeniem życiowym przyjąć, że P. K. będąc w ciąży miałaby prowadzić działalność gospodarczą - jak zeznała w toku postępowania administracyjnego - w czasie pracy dostosowanym do każdego klienta przez 7 dni w tygodniu, 24 godziny na dobę. Co więcej zakres prowadzonej działalności miał być indywidualnie dopasowany do potrzeb i wymagań klienta oraz do jego oczekiwań i wymogów.

Jeden ze wskazanych podmiotów, z którymi P. K. miała zawartą umowę, tj. A. K. Cz. wskazał, że usługi świadczone przez wnioskodawczynię nie są wykonywane w sposób ciągły, a jedynie na ich wezwanie. Codzienne sprzątanie należy do obowiązków pracowników.

W okresie od 14 grudnia 2015 r. jedynie w okresach 14-28 grudnia 2015 r. (15 dni) od 1-10 września 2017 r. (10 dni) i 8-10 stycznia 2018 r. (3 dni)

wnioskodawczynie nie przebywała na zwolnieniach lekarskich i urlopie macierzyńskim. Co ważne na dowód prowadzenia działalności gospodarczej w spornym okresie czasu wnioskodawczynie przedłożyła jedynie faktury za 3 usługi sprzątania na łączną kwotę 970 zł.

Z informacji uzyskanej od Naczelnika [...] Urzędu Skarbowego w Rzeszowie wynika, że wnioskodawczynie za lata 2015-2017 deklarowała przychody z pozarolniczej działalności gospodarczej w wysokości:

- za 2015 r. - przychód 980 zł
- za 2016 r.- przychód 0,00 zł
- za 2017 r. - przychód 0,00 zł

Z kolei na zakup środków niezbędnych do prowadzenia działalności wydała 1.244, 51 zł (zakup paliwa, odkurzacza, środków czystości oraz wyrób pieczątki). Łączne koszty to 3.146,62 zł, a więc dużo wyższe niż przychód we wskazanym roku.

Sąd ma prawo do oceny wiarygodności i mocy dowodowej zeznań świadków i ocena ta nie musi być zgodna z oceną dokonaną przez wnioskodawczynię, jeśli znajduje oparcie logiczne z pozostałym materiałem dowodowym. Co więcej oceny tej nie mogą zmienić zeznania świadka M. K., albowiem mowa jest o jednorazowych czynnościach podejmowanych przez wnioskodawczynię, tj. „w 2015 r. wnioskodawczynie świadczyła dla mnie usługę”, „w 2018 r. miałam malowane mieszkanie i poprosiłam o posprzątanie”- nie świadczy w żaden sposób o ciągłości działalności gospodarczej - pominięcie tych zeznań nie czyni zasadnym zarzutu naruszenia art. 327¹ § 1 pkt 1 k.p.c. Konstruowanie zarzutów związanych z wadliwością uzasadnienia nie jest właściwą płaszczyzną do podważania ustaleń faktycznych i ocen prawnych, które legły u podstaw rozstrzygnięcia, zaś sam zarzut naruszenia art. 327¹ § 1 k.p.c. może być uzasadniony tylko wówczas, gdy kwestionowane uzasadnienie wyroku nie zawiera wszystkich elementów określonych w tym przepisie, a braki w tym zakresie są tak istotne, że zaskarżone orzeczenie nie poddaje się kontroli kasacyjnej co do przyczyn faktycznych i prawnych, które legły u jego podstaw (Wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 29 października 2021 r., I ACa 436/21, LEX nr 3286086). Sąd odwoławczy bez trudu ustalił tok myślenia Sądu pierwszej instancji. Uzasadnienie wyroku, które wyjaśnia przyczyny, z powodu których orzeczenie zostało wydane, jest sporządzane już po

wydaniu wyroku, a zatem wynik sprawy z reguły nie zależy od tego, jak napisane zostało uzasadnienie i czy zawiera ono wszystkie wymagane elementy. W konsekwencji tego, zarzut naruszenia k.p.c. (a w stosunku do orzeczenia sądu drugiej instancji - art. 328 § 2 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c.) może być usprawiedliwiony tylko w tych wyjątkowych okolicznościach, w których treść uzasadnienia wyroku uniemożliwia całkowicie dokonanie oceny toku wyводу, który doprowadził do wydania orzeczenia, a także w przypadku zastosowania prawa materialnego do niedostatecznie jasno ustalonego stanu faktycznego.

Analizując zasadność zarzutów obrazu prawa materialnego Sąd Apelacyjny za nielogiczne uznał zadeklarowanie wysokiej podstawy wymiaru składek do poziomu oderwanego od zakładanych przychodów możliwych do uzyskania z działalności i to na samym początku jej prowadzenia.

Pozyskanie świadczeń z ubezpieczenia społecznego nie jest celem działalności gospodarczej. Działalność ta ma charakter zarobkowy, a więc jej celem jest uzyskanie przychodu pokrywającego w pełni koszty działalności, w tym ubezpieczenia społecznego, a ponadto dodatkowych środków wystarczających do utrzymania oraz rozwoju przedsiębiorcy. Nie można zaakceptować stanu nierównowagi, gdy przy niskich przychodach następuje zgłoszenie rażąco wysokiej podstawy składek, co ma na celu uzyskiwanie wielokrotnie wyższych świadczeń z ubezpieczenia społecznego (zasiłku chorobowego, zasiłku macierzyńskiego) w nienależytej wysokości, kosztem innych ubezpieczonych i wbrew zasadzie solidaryzmu (por. wyroki Sądu Najwyższego: z 5 września 2018 r., I UK 208/17 i z 21 września 2017 r., I UK 366/16 a także z 13 września 2016 r., I UK 455/15; z 5 kwietnia 2016 r., I UK 196/15).

Organ rentowy posiada kompetencje do weryfikowania działalności gospodarczej z punktu widzenia rzeczywistego jej prowadzenia, a także kryteriów, które zostały określone w art. 2 ustawie o swobodzie działalności gospodarczej, a zatem do sprawdzenia, czy działalność gospodarcza jest prowadzona w sposób zorganizowany i ciągły, ma zarobkowy charakter oraz jest prowadzona we własnym imieniu. Kompetencja organu rentowego w tym zakresie wynika z ustawowego określenia zakresu działalności tej instytucji, do którego należy realizowanie przepisów o ubezpieczeniach społecznych między innymi w sferze stwierdzenia i

ustalenia obowiązku ubezpieczeń społecznych. W konsekwencji organ rentowy może wydać decyzję o niepodleganiu ubezpieczeniom społecznym, jeżeli po analizie zgłoszenia stwierdzi brak podstaw do objęcia osoby zgłoszonej ubezpieczeniem społecznym z uwagi na przykład na brak rzeczywistego prowadzenia działalności gospodarczej.

Wprawdzie rozpoczęcie, czy prowadzenie działalności gospodarczej w okresie ciąży nie stanowi przeszkody do podlegania ubezpieczeniom społecznym, jednakże w zależności od okoliczności danej sprawy podjęta działalność gospodarcza może zostać zakwestionowana z uwagi na brak zamiaru i faktycznych możliwości stałego i długotrwałego prowadzenia aktywności zawodowej. Takie zachowanie ubezpieczonej może wywołać uzasadnioną wątpliwość, co do braku rzeczywistej woli prowadzenia działalności gospodarczej i podjęciu jej jedynie w celu uzyskania świadczeń z ubezpieczenia społecznego. Nie spełnia kryteriów z art. 2 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej działalność, która ma charakter okazjonalny, a jedynym kosztem, całkowicie oderwanym od uzyskiwanych przychodów, są wydatki na składki ubezpieczeniowe (postanowienie Sądu Najwyższego z 6 maja 2021 r., III USK 109/21, LEX nr 3252283). Nie stanowi działalności gospodarczej działalność wykonywana okresowo i sporadycznie, a także jeśli nie jest ona prowadzona w celu osiągnięcia dochodu (zarobku) rozumianego jak o nadwyżka przychodów nad poniesionymi kosztami. Istotą działalności gospodarczej jest jej prowadzenie w sposób ciągły i zorganizowany, na własny rachunek i ryzyko przedsiębiorcy. Działalność taka nie może mieć charakteru przypadkowego, a zatem nieuprawnione jest twierdzenie, że wykonywana jest wyłącznie wówczas, gdy przedsiębiorca świadczy konkretną usługę. Prowadzenie działalności gospodarczej polega bowiem tak na stworzeniu odpowiednich warunków do jej wykonywania, składaniu ofert, oczekiwaniu na zamówienie, jak i na faktycznym wykonywaniu zleconej pracy (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 11 lutego 2021 r., II USKP 21/21, LEX nr 3119631).

Przedstawione powyżej poglądy Sąd Apelacyjny w całości podzielił.

Odnosząc się zaś do zarzutu naruszenia art. 3 ustawy Prawo przedsiębiorców Sąd drugiej instancji ocenił, że działalność gospodarcza jest określoną sytuacją faktyczną i prawną, czyli o jej zaistnieniu nie decyduje tylko wola

zainteresowanego, zaś ubezpieczenie społeczne nie jest celem głównym działalności gospodarczej. Celem tym jest zarobek, czyli dochód pokrywający w pełni koszty działalności, w tym ubezpieczenia społecznego, a ponadto wystarczający na utrzymanie oraz rozwój przedsiębiorcy. Oczywiście sytuacja finansowa może ulegać zmianie. Wykracza jednak poza normalne granice ryzyka prowadzenia działalności gospodarczej sytuacja stale skrajnie nieprawidłowa. Polega ona na rozpoczynaniu i utrzymywaniu przez rejestrującego działalność gospodarczą stanu, w którym możliwe do osiągnięcia dochody są znikome w relacji do ponoszonych kosztów. Wola i świadomość mają wówczas znaczenie, bo same dowodzą, że rejestrujący działalność co najmniej godzi się na taką sytuację. Powstaje jednak pytanie, w jakim celu, skoro tak prowadzona (utrzymywana) działalność od początku jest weryfikowana przez konsumentów oferowanych usług (rynek). Działalność gospodarcza powinna mieć charakter zarobkowy. Wykonywanie działalności z reguły (definicji) polega na powtarzalności podjętych działań, które podporządkowane są regułom zysku i opłacalności. Ubezpieczenia społeczne są wówczas jedynie pochodną takiej działalności (pracy), dlatego założeniem wyjściowym rejestrowanej działalności gospodarczej nie powinno być tylko uzyskanie zasiłków z ubezpieczenia chorobowego. Nie każde więc usługi składają się na działalność gospodarczą. Sąd drugiej instancji podkreślił, że o ile ciągłość wykonywania działalności nie musi polegać w każdym przypadku na codziennym podejmowaniu czynności związanych z przedmiotem tej działalności, to jednak ważne jest, aby czynności te charakteryzowała powtarzalność, która miałaby istotny wpływ na funkcjonowanie działalności gospodarczej od momentu jej zarejestrowania. W tym też przejawia się zamiar prowadzenia tej działalności. Rozpoczęcie działalności gospodarczej powinno być działaniem konsekwentnym i przemyślanym pod względem organizacyjnym, technicznym, ekonomicznym, finansowym, marketingowym, handlowym (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z 26 maja 2020 r., III AUa 441/19, LEX nr 3102902).

Sąd odwoławczy podzielił wnioski Sądu pierwszej instancji, w myśl których sam fakt zgłoszenia działalności i opłacenia składek zestawiony z czynnościami ubezpieczonej i przedstawionymi przez nią dowodami wskazuje, że intencją wnioskodawczyni była inwestycja w system ubezpieczeń społecznych mająca na

celu uzyskanie świadczeń z Funduszu w wysokości wielokrotnie przewyższającej nakłady.

Powyższy wyrok Sądu Apelacyjnego zaskarżyła skargą kasacyjną odwołująca się w całości.

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oparto na podstawie przyjęcia skargi do rozpoznania określonych w art. 398⁹ § 1 pkt 4 (oczywista zasadność skargi kasacyjnej) k.p.c.

Strona skarżąca wniosła o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jako oczywiście uzasadnionej, ponieważ Sąd Apelacyjny w Rzeszowie, wbrew ustalonym faktom, niezasadnie przyjął, że ubezpieczona nie prowadziła działalności gospodarczej w spornym okresie czasu w sytuacji, gdy wszystkie wymogi, zarówno formalne jak i normatywne związane z rzeczywistym prowadzeniem działalności przez skarżącą zostały spełnione, a prowadzona działalność gospodarcza nie była działalnością pozorowaną.

Organ rentowy w odpowiedzi na skargę kasacyjną wniósł o:

1) wydanie postanowienia odmawiającego przyjęcia skargi kasacyjnej wnioskodawczyni od wyroku Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z 8 lutego 2022 r. sygn. akt III AUa 761/21 do rozpoznania;

2) oddalenie skargi kasacyjnej - w przypadku przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

3) zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna odwołującej się nie kwalifikuje się do przyjęcia jej do merytorycznego rozpoznania. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie (1) występuje istotne zagadnienie prawne, (2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, (3) zachodzi nieważność postępowania lub (4) skarga kasacyjna jest oczywiście

uzasadniona. W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Wniesiona w sprawie skarga kasacyjna zawiera wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania uzasadniony w ten sposób, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.). Nie można jednak uznać, że skarżący wykazał istnienie przesłanki przyjęcia skargi do rozpoznania określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjęto, że przesłanka oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) spełniona jest wówczas, gdy zachodzi niewątpliwa, widoczna na pierwszy rzut oka, tj. bez konieczności głębszej analizy, sprzeczność orzeczenia z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004 nr 6, poz. 100; z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004 nr 3, poz. 49). Musi być zatem oczywiste, że ma miejsce kwalifikowana postać naruszenia prawa, zauważalna *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, która przesądza o wadliwości zaskarżonego orzeczenia w stopniu nakazującym uwzględnienie skargi (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z 24 lutego 2012 r., II CSK 225/11, niepubl.; z 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, niepubl.). Powołanie się na przesłankę zawartą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. zobowiązuje przy tym skarżącego do przedstawienia wyводу prawnego, uzasadniającego jego pogląd, że skarga jest oczywiście uzasadniona, przy czym, o ile dla uwzględnienia skargi kasacyjnej wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla jej przyjęcia do rozpoznania konieczne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274).

W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie przedstawiono jakiegokolwiek argumentacji, która mogłaby, choćby w

najdrobniejszym stopniu, przemawiać za przyjęciem, że skarga kasacyjna kwalifikuje się do przyjęcia do rozpoznania z uwagi na jej oczywistą zasadność. Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania opiera się na polemice z oceną materiału dowodowego dokonaną przez Sąd drugiej instancji. Polemika ta nie zmierza przy tym do wykazania jakichś naruszeń przepisów prawa, a jest jedynie czystą próbą podważenia oceny materiału dowodowego dokonanej przez Sąd Apelacyjny, a tym samym, w związku z treścią art. 393³ § 3 k.p.c., nie może ona stanowić podstawy skargi kasacyjnej.

Stwierdzając, że nie zachodzą przyczyny przyjęcia skargi, określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy postanowił zgodnie z art. 398⁹ § 2 k.p.c. Rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów oparto na § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r., poz. 1804).

KK

[f.n]